

Maria Roosen, Baustelle

Niks ligt vast en toch heeft alles een eigen plek. Misschien is dat wel de essentie van een bouwplaats. Het is één van de redenen waarom Maria Roosen haar presentatie in Ozean de titel *Baustelle* meegaf. Een plek vol energie die voortdurend in beweging is.

Maria Roosen (Oisterwijk, Nederland, 1957), kreeg bekendheid met glazen beelden, van onder meer borsten, penissen, bollen en kannen waarin sensualiteit, kwetsbaarheid en kracht hand in hand gaan. In 1995 was haar werk te zien in het Nederlands paviljoen op de Biënnale van Venetië. Sindsdien wordt haar werk regelmatig tentoongesteld in binnen- en buitenland.

Roosen is een beeldhouwer die steeds opnieuw materiaal en vorm laat aansluiten op de inhoud. Hiertoe werkt ze veelvuldig samen. Niet alleen met glasblazers, ook met timmerlieden, lassers of vormgevers. Deze manier van werken biedt haar ongekeende mogelijkheden. Bovendien is het proces van samenwerking een wezenlijk onderdeel van haar werk geworden.

Roosen heeft in Ozean haar eigen bouwplaats gecreëerd, alsof ze even haar kampement heeft opgeslagen en - soms met bestaand werk - nieuwe installaties heeft gemaakt. Ozean is een plek die, net als Roosens werkproces, bepalend is voor het resultaat. De plek die dicteert terwijl Roosen stuurt.

Toch is een bouwplaats de laatste plek die je met de kwetsbare werken van Roosen associeert. 'Opgelet, werk in uitvoering' daar denk je aan. Maar kwetsbaarheid? Nee, hooguit die van je zelf. *Baustelle* lijkt deze vooronderstelling in een keer onderuit te halen, misschien zelfs wel om te draaien. Hier, op deze ruwe kale plek, afgesloten door een tralie-achtig hekwerk staat Roosens werk open en bloot, onbeschut. Fragiele glazen beelden vastgeklonken aan stevige berkenstammen, als elfenbankjes uit een donker sprookjesbos. Gestapeld zoals de bakstenen die hun onwrikbare uiterlijk hebben verwisseld voor fonkelende kleuren of opgehangen, zoals de verleidelijke borst: vol, glanzend en eindigend in een gulle mond, fragiel en krachtig tegelijk. Uitnodigende beelden die je wil koesteren en beschermen voordat ze op de betonnen vloer uiteen spatten. Maar het hekwerk houdt de toeschouwer op afstand. Het idee dat schoonheid vergankelijk is wordt door deze plek alleen maar versterkt.

En *baustelle* is een mooi woord. Bau... stelle... Ze roepen een eigen verbeelding op, net als Ochsblut, Isargrün en Lipstick Rot. Het zijn slechts enkele van de kleurnamen waarin je glas kan laten blazen. Roosen plaatste de hele reeks in bladgoud op grote grijze deuren. Als een gedicht dat ruimte geeft voor nieuwe verbeelding.

Esther Darley